

Olympiadeltaker 1908— sykler til Sandefjord 2g. i uken i 1967

Skal det gå 60 år mellom hver gang en olympiadeltaker kommer fra Tjølling? Det kan nesten se slik ut. Bjørn Tveiter har muligheten til neste år, og da er det 60 år siden Jørgen Bru deltok på det norske laget i skyting da sommerolympiaden ble arrangert i London i 1908. Jeg treffer Jørgen Bru hjemme på Hybbestad en regntung og blåsende dag i begynnelsen av oktober. Han er våt på buksene, og jeg lurar på om han har noe å gjøre ute i slikt et vær.

— «Ja, det var nå de potetene da. Jeg har bare 4 mål, men det er jo nokså tungvint når en bare må bruke greipen og ikke har noen hest å kjøre inn med», sier 86-åringen, «så jeg får vel kanskje få noen til å hjelpe meg litt».

Det er kanskje ingen tilfældighet at det nettopp er potetopptaking som står på programmet for Bru. Han har nemlig vært vegetarianer på sin hals siden 1910, og kanskje det er oppskriften for å kunne vise en slik spenstighet og styrke som Jørgen Bru kan i en alder av snart 87 år.

Det eneste som er noe svekket, er hørselen, men så er til gjengjeld hukommelsen meget god, og han husker meget godt at han som 15-åring deltok i sitt ordentlige skytterstevne og fikk med seg to førstepremier i sekken.

— Hvordan gikk det til at du fikk slik interesse for skyting?

— Tjølling hadde mange gode skyttere på den tida, og mine 6 brødre var også aktive skyt-

tere, så det var ikke så rart at jeg ble med også. Far min var forresten ikke så begeistret, men han lot oss nå gjøre som vi ville.

— Var det på grunn av økonomien kanskje?

— Nei, det tror jeg ikke. Vi lasta sjøl, og da kom ikke skuddet på mer enn 3 øre stykket.

— Det var vel heller det at det ble nokså mye reising, spesielt om søndagene.

— Ja, det ble vel mange stevner å delta i, og du har vel ikke noe tall på dem, men de største husker du kanskje?

— De største her i landet er jo Landsskytterstevnene, og av dem har jeg vært med på 12 stykker.

— Det ble vel lange reiser da?

— Ja, disse stevnene blir jo gjerne lagt til byene rundt i landet, og jeg var med så langt nord som i Tromsø en gang.

— Hva med plasseringer i disse mesterskapene? Har du noen gang vært i nærheten av skytterkongetittelen?

— Det nærmeste jeg har vært noen gang, var vel på Kongsberg i 1918, da mesterskapet ble arrangert der. Jeg lå meget godt an til å bli skytterkonge, men i iveren skjøt jeg på feil skive under en av konkurransene, og dermed var det gjort. Det var en meget stor skuffelse. Hvis jeg ikke husker feil, er en 5. plass den beste plasseringa jeg har i kampen om denne tittelen.

Ellers er det jo mange hyggelige opplevelser jeg husker,

som for eks. på Modum i 1912 da jeg tok hele 3 medaljer, eller i Oslo i 1907 da jeg fikk seier på internasjonale skiver med et vanlig Krag-Jørgensen gevær. Der slo jeg mange kjente konkurrenter som stilte opp med både ett og to spesialgeværer ettersom hvilken distanse vi skulle skyte på. Denne seieren bidro nok til at jeg året etter ble tatt ut på det norske laget i olympiaden i London.

— Ja, det må ha vært litt av en opplevelse!

— Ja, det er jo ikke alle som får en slik anledning. Vi var 12 skyttere som fikk reise over Nordsjøen i strålende vær sommeren 1908. Her har jeg et fotografi av alle sammen, og jeg husker vel de fleste navnene. Der står Ole Sæther, der G. Skattebo, Erdmann, Helgerud, Bråthe, Glomnes, Liberg, Olav Sæther og lederen gullsmed Friis. Jeg var bare 27 år den gangen og yngstemann i laget. Vi skulle være borte i 3 uker, og i de første 14 dagene bare trente vi med 15 skudd hver dag. I selve konkurransen gjorde vi det dårlig. Sammenlagt kom vi langt ut i lekse, rett etter svenskene, men jeg ble beste skandinav på 1000 yards (914 m.) Vi skjøt 20 skudd på 5-delt skive, og jeg klarte 82 poeng av de 100 oppnåelige.

— Du har mange medaljer vet jeg, rundt omkring en 50 stykker er det vel, men hva med andre premier?

— Jeg har nok tatt 7—800 premier med smått og stort, tenker jeg. Jeg førte nøye kontroll ei tid, men da det begynte å gå dårlig, ble det så som så med registreringa.

— Den beste premien din?

— Den dyreste er nok et sølvkrus jeg vant i 1907. Det kostet den gang ca. 200 kroner, og det var jo mange penger. Jeg glemmer aldri den premieutdelingen. Vi måtte fram på et høyt podium, og det var selveste kong Håkon som delte ut premiene! Han hadde et kraftig nandtrykk husker jeg, men jeg har tenkt mange ganger på at jeg bare sa takk da jeg mottok premien den gang. Jeg burde jo ha sagt «Takk, Deres majestet».

Da jeg gikk ned av podiet, ble jeg stoppet av en eldre mann som spurte meg hva slags gevær jeg brukte. Da jeg opplyste at det var et Krag-Jørgensen-gevær, smilte han og sa: «Det var hyggelig. Jeg er oberst Krag».

— Skyter du noe nå?

— Av og til, men ikke i konkurranser.

— Du tipper ser jeg. blir det noen premie der?

— Nei, det er sjelden. Vi er fire stykker som tipper sammen, og jeg som har best tid, fyller ut alle kupongene.

— Da får du deg en tur til byen en gang i uka også da?

— To ganger. Jeg må jo hente nye kuponger også, men det er bare sunt med en liten sykletur av og til.

— Sykletur? Sykler du til byen to ganger i uka? Hvor langt er det herfra og til Sandefjord da?

— Ca. 1 mil.

— Du sykler altså 4 mil i uka om sommeren?

— Om vinteren også. Det passer så dårlig med togene.

Her må jeg gi meg over. Jeg takker for praten, setter meg inn i bilen og kjører de få kilometerne hjem. Det var jo for langt å gå!

Kjell Skallist.

Jørgen Bru sammen med 4 av brødrene sine. — Jørgen lengst til høyre.

